

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Gabriely Kučerové a Mgr. Michala Výtiska ve věci

žalobkyně: **a) AQS, a.s.**, IČO 25655922
                              sídlem Kunětická 2534/2, 120 00 Praha 2
                              b) BONTONFILM, a.s., IČO 26737493
                              sídlem Na Poříčí 1047/26, 110 00 Praha 1
                              obě zastoupeny advokátem JUDr. Janem Křivánkem
                              sídlem Sokolovská 37/24, 186 00 Praha 8

proti

žalované: [redacted] narozená [redacted]
                              bytem [redacted]
                              zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Jeřábkem
                              sídlem Staré náměstí 67, 516 01 Rychnov nad Kněžnou

o zaplacení 885 224 Kč s příslušenstvím, **k odvolání žalobkyně a žalované** proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2023, č. j. 16 C 51/2020-423

takto:

- I. Odvolání žalobkyně proti výroku I. rozsudku soudu prvního stupně se odmítá.**
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích II. a III. zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.**

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výroku I. uložil žalované povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni a) 25 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení a žalobkyni b) 25 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení, ve výroku II. žalobu v rozsahu, kterým žalobkyně a) požadovala po žalované zaplacení 391 576 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení a rozsahu, kterým žalobkyně b) požadovala po žalované zaplacení 443 648 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení, zamítl a ve výroku III. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.
2. V odůvodnění rozhodnutí připomněl, že žalobkyně a) se po žalované domáhala zaplacení 416 576 Kč a žalobkyně b) 468 648 Kč s příslušenstvím, obojí za majetkovou újmu vzniklou spácháním trestného činu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „TZ“). Žalovaná byla v období od 9. 10. 2013 do 13. 8. 2018 registrovanou uživatelkou serveru [redacted], přičemž umístila do počítačového systému veřejně přístupných internetových stránek [redacted] chráněná audiovizuální díla, v žalobě specifikovaná. O tom bylo pravomocně rozhodnuto trestním příkazem, č. j. [redacted]. Jednání žalované spočívalo v neoprávněném užití audiovizuálních děl, která jsou autorským dílem ve smyslu § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AZ“), a zvukově obrazovými záznamy

dle § 79 AZ, a jako taková jsou chráněna právy souvisejícími s právem autorským za obdobných podmínek jako autorská díla. Na jednání žalované se nevztahuje žádný případ volného užití, zákonné licence, žalovaná jednala bez souhlasu nositelek práv (žalobkyň) a svým jednáním se na úkor žalobkyň bezdůvodně obohatila, když získala majetkový prospěch protiprávním užitím cizí hodnoty tím, že ušetřila náklady na zaplacení odměny za získání podlicence k užití autorsky chráněných děl. Třetí osoby v důsledku protiprávního jednání žalované mohly prostřednictvím internetu získat trvalé nehmotné rozmnoženiny předmětných audiovizuálních a zvukově obrazových záznamů, kterými výhradně obchodovaly žalobkyně. Žalobkyně byly na základě smlouvy s poskytovatelem licence předmětných děl držitelkami výhradní licence k jejich užití. Při určení výše požadovaného vydání bezdůvodného obohacení vycházely žalobkyně z obvyklé ceny nevýhradní licence k užití díla prostřednictvím jedné internetové audiovizuální mediální služby na vyžádání a v souladu s § 40 odst. 4 AZ uplatnily nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem, přičemž nárok uplatňují za celé období, kdy měla žalovaná zřízen účet u úložiště [REDAKCE]. Současně žalobkyně požadují úroky z prodlení ode dne následujícího po dni 6. 12. 2020, kdy marně uplynula lhůta k plnění na základě výzvy z 20. 11. 2020. Žalobkyně uvedly, že neexistují žádné srovnatelné legální služby na trhu, tedy nelze doložit obvyklou výši odměny, za kterou žalobkyně poskytují podlicenční oprávnění ke zpřístupnění svých děl prostřednictvím služeb srovnatelných s filehostingovými servery. Žalobkyně by nikdy s žalovanou podlicenční smlouvu neuzavřely, neboť ta by nebyla schopna zajistit teritorialitu užití děl, sdělovat počty stažení apod. Žalobkyně pro zjednodušení stanovily výši uplatněného nároku jako dvojnásobek průměrné minimální odměny za poskytnutí licence k užití díla prostřednictvím internetu, která činila v roce 2017, tedy v roce, kdy žalovaná díla především zpřístupňovala, vždy po částce 13 018 Kč za každý film. Žalobkyně zároveň nezohledňovaly jednotlivá období, po která žalovaná díla neoprávněně zpřístupňovala, a odvinuly svůj nárok toliko od minimální odměny za jedno období, nikoli za více období, pokud žalovaná díla zpřístupňovala po více období.

3. Žalovaná namítla, že žalobkyně neprokázaly všechny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu (bezdůvodné obohacení) mimo porušení právní povinnosti a zavinění. Žalobkyně podle ní požadují přemrštěnou částku. Pokud by si žalovaná zakoupila předmětná díla na CD nosiči, uhradila by částku mnohonásobně nižší. Rovněž namítala, že lidé, kteří využívají stejným způsobem internetová úložiště, jsou tisíce a není spravedlivé, aby byla postižena pouze ona. Díla byla již dlouho zpřístupněna zdarma a žalovaná je pouze stáhla a uložila na svém účtu na [REDAKCE]. V trestním řízení byl policií přibrán znalec za účelem vyčíslení škody vzniklé žalobkyním, přičemž znalec konstatoval, že škoda se vyčíslit nedá už jen proto, že nebylo nepochybně zjištěno, že by si žalovanou uložená díla jakákoli třetí osoba vůbec stáhla. Způsob výpočtu ušlého zisku žalobkyň tak nemůže obstát.
4. Soud prvního stupně skutkový stav zjištěný z provedeného dokazování posoudil podle § 40 AZ, § 2991 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), § 135 odst. 1 a § 136 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „o. s. ř.“). Uvedl, že je při rozhodování vázán rozhodnutím o spáchání trestného činu, trestním příkazem č. j. [REDAKCE], vydaným Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou, z něž plyne, jakého konkrétního protiprávního jednání se žalovaná vůči žalobkyním dopustila. Uvedl dále, že předpokladem vzniku bezdůvodného obohacení je obohacení na jedné straně, úkor na druhé, jejich bezdůvodnost, přičemž není třeba zavinění. Plněním bez právního důvodu je zejména užití díla, aniž se tak stalo na základě autorova svolení, anebo aniž byl k tomu dán jiný právní důvod stanovený AZ (viz Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 40 AZ). Žalobkyně prokázaly, že jsou držitelkami autorských práv a naopak žalovaná neprokázala a ani nesporeovala, že by měla souhlas žalobkyň k užití předmětných děl. Žalovaná tím, že uveřejnila předmětná díla na [REDAKCE] bez souhlasu žalobkyň,

ochudila žalobkyně, čili protiprávně užívala cizí hodnotu bez právního důvodu, když aby tak mohla učinit, musela by se žalobkyněmi uzavřít licenční smlouvu/smlouvu o distribuci předmětných děl. Jednáním žalované tedy došlo k bezdůvodnému obohacení na úkor žalobkyně dle § 2991 odst. 2 o. z. ve spojení s § 40 odst. 4 AZ.

5. Pokud jde o výši bezdůvodného obohacení, uvedl soud, že pokud v licenční smlouvě není dohodnut časový rozsah licence, platí § 50 odst. 3 písm. b) AZ. Pokud byl dohodnut paušál anebo honorář podle rozsahu díla, jde o cenu licence, a její dvojnásobek je bezdůvodným obohacením ve smyslu § 40 odst. 4 AZ. Spor se může vést jen o to, zda výše odměny je v rozhodné době obvyklá, když nemůže jít o případný mechanicky vypočtený průměr, neboť odměny se liší nejen podle kritéria jejich výpočtu, ale také podle druhu díla a výrazně též podle osoby autora (jeho erudice, věhlasu apod.), obsahového zaměření díla, jeho popularity, žádanosti, aktuálnosti apod. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2008, sp. zn. 30 Cdo 149/2007). Uvedl dále, že soud musí brát v úvahu, že byla spáchána trestná činnost prostřednictvím datových úložišť provozovaných v počítačové síti Internet konkrétními subjekty, které sice samy autorská práva úmyslně neporušily, bezpochyby ale spáchání trestné činnosti umožnily a současně z ní měly finanční prospěch. Ten se u provozovatele datových úložišť odvíjí od množství uložených souborů a zejména počtu jejich stáhnutí uživateli Internetu. Na účet provozovatele datového úložiště tak plynou příjmy za reklamu, která se automaticky objeví na obrazovce počítače při otevírání serveru nebo konkrétního souboru, a také zisky z doprovodných výnosů z reklamy, případně i zisk za různé doplňkové služby apod. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 171/2014). Dále soud poukázal na obtížnost prokázání skutečné výše škody způsobené nositelům autorských práv s tím, že pomoci může odhad znalce, a pokud by výši náhrady bylo možno zjistit jen s velkými obtížemi, mohl by ji soud určit dle své úvahy podle § 136 o. s. ř. Připomněl, že Nejvyšší soud k problematice vyčíslení škody způsobené nositelům autorských práv tím, že je dílo nelegálně zpřístupněno veřejnosti, akcentuje, že stanovení konkrétní celkové částky odškodnění za porušování práv k duševnímu vlastnictví, tedy i práv autorských, by podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o vymáhání práv duševního vlastnictví (dále jen „Směrnice“) mělo být výsledkem komplexního uvážení všech zmíněných faktorů, přičemž náhrada škody by vždy měla dosahovat alespoň té výše, v jaké poškozený prokázal reálný vznik škody v podobě ušlého zisku. Stanovení náhrady škody na základě hypotetického licenčního poplatku se pak připouští *expressis verbis* jako alternativa k této základní metodě, jestliže nelze konkrétní ušlý zisk zjistit vůbec, nebo jen s velkými obtížemi (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 171/2014).
6. Soud dále uvedl, že ke stanovení výše způsobené škody (bezdůvodného obohacení) žalobkyním jednáním žalované byl přibrán znalec již v trestním řízení, avšak z jeho posudku vyplynulo pouze to, že výši způsobené škody nelze stanovit, neboť nebylo zjištěno, jaký byl skutečný počet stažení předmětných děl. Soud proto vyzval žalobkyně, aby doložily rozhodné skutečnosti, avšak žalobkyně tak neučinily. Zároveň soud považoval za nadbytečné znovu ustanovovat znalce vzhledem k dalším narůstajícím nákladům, s tím, že by znalec jistě došel ke shodnému závěru, vyřčenému již v trestním řízení. Samy žalobkyně tvrdily, že by nikdy s žalovanou licenční smlouvu neuzavřely, neboť ta by nebyla schopna zajistit teritorialitu udělené licence a nebyla by schopna evidovat počet stažení. Důkaz provedený licenční smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní b) a společností [REDAKCE] s. r. o. (dnes [REDAKCE] s. r. o.), jen dokládá, že výši nároku nelze zjistit ani na jejím základě, neboť nelze porovnávat licenční podmínky pro společnost, jejíž majetek přesahuje 14 mil. Kč a obrát 7 mil. Kč, s žalovanou, která pracovala jako prodávačka, ze zaměstnání dosahovala příjmu v roce 2020 ve výši 14 000 Kč měsíčně, přičemž stahování a zveřejňování autorských děl na datovém úložišti nebylo primárně zdrojem jejích příjmů. Je třeba přisvědčit žalobkyním, že podmínky, které žalobkyně vyžadují po případných smluvních partnerech (evidence počtu stažení, teritorialita), by žalovaná i s ohledem na to, že využívala toliko osobní notebook,

nemohla zajistit. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že nelze stanovit výši škody (bezodůvodného obohacení) jinak než na základě § 136 o. s. ř., tedy úvahou soudu.

7. Pro tuto úvahu vyšel soud z toho, že žalobkyně unesly břemena důkazní ohledně vzniku bezodůvodného obohacení, tedy že základ nároku žalobkyň je dán. Při stanovení výše bezodůvodného obohacení podle § 136 o. s. ř. vzal soud v úvahu zejména to, že filmy byly mnohokrát vysílány v televizi, nejedná se o nová díla, nachází se volně na mnoha jiných veřejných datových úložištích a žalovaná byla citelně potrestána již v trestním řízení peněžitým trestem. Uvedl, že předmětná díla jsou k dostání při prodeji v obchodě nebo na internetu za maximálně 100 Kč/dílo, znalec pak určil cenu obvyklou za jedno stažení částkou 55 Kč. Žalovaná stahovala a ukládala díla starší (nikoli novinky), nijak je neoznačovala, stahovala stejná díla i opakovaně, z čehož lze usoudit, že ani sama neměla přehled o dílech, která již stáhla a uložila. Nelze zjistit ani to, zda vůbec byla díla od žalované někým dalším dále stažena. Při stanovení výše bezodůvodného obohacení přihlédl soud i k tomu, že to nebyla žalovaná, kdo jako první díla do úložiště [REDACTED] stáhl a uložil, ale že v podstatě na daném úložišti vytvořila další kopii díla, které se zde již nacházelo, a to zřejmě již vícekrát. Podle soudu nelze zjistit ani to, kdy došlo ke stažení a uložení jednotlivých děl a po jak dlouhou dobu byla umístěna na účtu žalované. K tomu soud poznamenal, že i proto žalobkyně požadují bezodůvodné obohacení u všech filmů od roku 2013, kdy se žalovaná registrovala jako uživatelka, až do roku 2018 resp. 2019, kdy byly soubory smazány, a to bez ohledu na to, kdy došlo ke stažení a uložení jednotlivých filmů. Soud dospěl k závěru, že pokud by žalobkyním přiznal nárok v plné požadované výši, bylo by to pro žalovanou i vzhledem k jejím majetkovým poměrům nespravedlivé a likvidační, když žalobkyně během celého trestního i civilního řízení měnily požadovanou částku, když nejdříve požadovaly přes 6 000 000 Kč, poté 4 000 000 Kč, pak 195 000 Kč a nyní 885 000 Kč, což podle soudu svědčí o tom, že nemají představu o výši jim způsobené škody. Vedle toho mají žalobkyně i jiné prostředky ochrany svých práv, a to zejména v rámci nekalosoutěžního jednání, k tomu, aby zabránily zveřejňování chráněných děl na internetu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020). Dále soud přihlédl i k tomu, že uživatelů veřejných úložišť, která v rozhodné době motivovala ke stahování a ukládání děl své registrované uživatele (a k registraci motivovala rychlostí stahování děl), jako je žalovaná, je nespočet a nespočet je i kopií těchto děl na těchto úložištích.
8. Soud proto výši nároku vůči každé ze žalobkyň určil částkou 25 000 Kč a v tomto rozsahu žalobě vyhověl spolu se zákonným úrokem z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 2 a § 150 o. s. ř. s tím, že žalobkyně měly ve věci úspěch pouze částečný, když bylo rozhodnuto o výši jejich nároku na základě úvahy soudu, základ jejich nároků byl od počátku řízení dán, ale bylo zjevné, že žalobkyně své nároky vůči žalované od samého počátku značně nadhodnocují a žalovaná musela vynaložit nemalé náklady na ochranu svých práv právě i z důvodu nadhodnocování nároků ze strany žalobkyň. Přihlédl i k tomu, že žalovaná se k trestnému činu doznala, s orgány činnými v trestním řízení spolupracovala a byla ochotna žalobkyním na jejich nároky i plnit. Z těchto, podle soudu důvodů hodných zvláštního zřetele, soud rozhodl dle § 150 o. s. ř. ve spojení § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žádný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
9. Rozsudek v celém jeho rozsahu napadly odvoláním žalobkyně. Namítly, že soud se při svém rozhodování nedůvodně ztotožnil s vyvráceným tvrzením žalované a nepřihlédl k tvrzením a důkazům předloženými žalobkyněmi. Jak v podání z 8. 3. 2023 sdělila žalobkyně a), v době, kdy žalovaná předmětná díla neoprávněně zpřístupnila, nebylo dosud minimálně 6 děl z žalovaných dosud v televizi vysíláno, a to díla: Bajkeři, Esa z pralesa, Modlitba lovce, Pár nenormálních aktivit 2, Valerian a město tisíce planet, a Věčně tvá nevěrná. Tato díla byla novinková, která byla vydána maximálně 3 měsíce předtím, než je žalovaná zpřístupnila, přičemž dílo Bajkeři žalovaná

zpřístupnila dokonce ještě před jeho vydáním (13. 3. 2018, když dílo bylo vydáno až 14. 3. 2018). V tomtéž podání pak žalobkyně b) sdělila, že předtím, než žalovaná neoprávněně zpřístupnila díla žalobkyně b), nedošlo k televiznímu vysílání děl Divoká krása, Holky na tahu, Jak se zbavit nevěsty, Přání k mání a Špindl. Díla Holky na tahu a Špindl pak žalovaná zpřístupnila před jejich vydáním. Spolu s podáním ze dne 20.6.2023 předložily žalobkyně v příloze 16 zprávu České protipirátské unie, z které vyplývá, že v bezplatném televizním vysílání nebyly před datem uploadu toho kterého díla žalovanou vysílána díla Bajkeři, Breakdance Girl, Esa z pralesa, Modlitba lovce, Oslnění sluncem, Pár nenormálních aktivit 2, Převrát, Valerian a město tisíce planet, a Věčně tvá nevěrná žalobkyně a), tedy celkem 9 děl z 16 žalovaných, tedy více než polovina, a díla Holky na tahu, Jak se zbavit nevěsty, Přání k mání, Rande naslepo, a Špindl, tedy 5 děl z 18 žalovaných děl žalobkyně b). Přesto soud tvrdí, že žalovaná zpřístupňovala toliko díla starší, nikoli novinky, ačkoli v kategorii Library (tedy katalogová díla starší 5 let) bylo jen 13 děl, 6 žalobkyně a) a 7 žalobkyně b), a v kategorii do 5 let od zveřejnění díla 21 žalovaných děl, 10 žalobkyně a) a 11 žalobkyně b), z toho 3 předpremiéry, 1 žalobkyně a) a 2 žalobkyně b), a 5 novinek do 3 měsíců po vydání, 4 žalobkyně a) a 1 žalobkyně b). Pokud soud uvádí, že díla, která žalovaná neoprávněně zpřístupňovala, se nachází volně na mnoha jiných veřejných datových úložištích, zajisté má na mysli filehostingová úložiště, na která chráněná díla neoprávněně ukládají a veřejnosti sdělují uživatelé, jako je žalovaná, aniž k tomu oni sami či provozovatelé těchto úložišť mají jakékoli oprávnění. Takové jednání je ale protiprávní a odpovědnost za majetkovou újmu, resp. povinnost vydat bezdůvodné obohacení, nesou bohužel zatím toliko uživatelé, kteří prostřednictvím těchto služeb chráněná díla šíří, přičemž ve většině případů tak činí za účelem získání neoprávněného majetkového prospěchu. Pokud jsou některé filmy k dispozici legálně pro zákazníka tzv. zdarma, jedná se o zcela výjimečné případy výhradně starších titulů, které držitelé práv nabízeli způsobem AVOD, tedy spolu s reklamou, prostřednictvím které realizovali zisky za zpřístupnění těchto filmů, které už vzhledem ke svému stáří a malé atraktivitě pro platící zákazníky byly běžným způsobem hůře obchodovatelné či nebyly vůbec reálně obchodovatelné. Tímto způsobem byly a jsou k dispozici díla výhradně ke zhlédnutí, tedy nikoli ke stažení nehmotné časově neomezené rozmnoženiny, jejíž stažení umožnila třetím osobám žalovaná. Ani ke zhlédnutí však nebyly, s výjimkou titulů Ulovit miliardáře a Koží příběh - pověsti staré Prahy, předmětné tituly v době, kdy žalovaná díla neoprávněně užíla, pro třetí osoby zdarma k dispozici. Následně žalobkyně zpřístupnily na svých YouTube kanálech zdarma s reklamou tituly Breakdance Girl (7. 12. 2022), Doktor od Jezera hrochů (15. 9. 2023) a Perfect Days - I ženy mají své dny (10. 6. 2020), když datum v závorce představuje datum, kdy žalobkyně svůj titul zpřístupnily ke zhlédnutí zdarma s reklamou, přičemž žalovaná tato díla zpřístupňovala od 30. 10. 2017, 28. 10. 2017 resp. 9. 5. 2018, tedy několik let předtím, než je zdarma s reklamami zpřístupnily žalobkyně. Nesprávný je také závěr soudu, že nelze zjistit, po jak dlouhou dobu byla sdělovaná díla umístěna na účtu žalované. Žalobkyně ve svém podání z 8.2.2023 uvedly přesná data, kdy žalovaná to které dílo začala zpřístupňovat, s tím, že podle seznamu uploadovaných děl žalovaná zpřístupňovala každé dílo minimálně až do 12. 9. 2018, podle časového ohraničení trestního rozsudku minimálně do 13. 8. 2018. Časové období, kdy žalovaná díla neoprávněně zpřístupňovala veřejnosti, tak u všech děl zahrnuje období roků 2017 a 2018, po která bylo plněno podle licenční smlouvy předložené v příloze 06a, a většiny děl zahrnuje období roku 2017, na které se vztahují doložené obvyklé odměny v přílohách 06a a 06b. Tvrzení soudu, že „to nebyla žalovaná, kdo jako první díla do úložiště [redacted] stáhl a uložil, ale že v podstatě na daném úložišti vytvořila další kopii díla, které se zde již nacházelo, a to zřejmě již vícekrát“, je pak pouhou spekulací, a navíc, i kdyby to byla prokázaná skutečnost, nic to nemění na tom, že k takové činnosti žalovaná potřebovala souhlas žalobkyň, který neměla, přičemž za poskytnutí licence k užití díla by musela zaplatit žalobkyním odměnu, což neučila. Žalobkyně výši obvyklé odměny prokazovaly nevýhradní podlicenční smlouvou v příloze 06a, ve které je při stanovení výše minimální odměny zohledněno, že je licenční oprávnění poskytováno nevýhradně, a že nabyvatel je jen jedním z několika dalších poskytovatelů VOD služeb, kteří jsou každé z děl oprávněni veřejnosti zpřístupňovat. Žalovaná by

tedy musela obvyklou licenční odměnu uhradit bez ohledu na to, že stejným oprávněním disponují i další subjekty poskytující konečným spotřebitelům VOD služby.

10. Z odůvodnění rozsudku je pak zřejmé, že soud při určování výše bezdůvodného obohacení výši obvyklé odměny, z které vychází sankční nárok na vydání bezdůvodného obohacení, určitým způsobem moderoval. Na rozdíl od právní úpravy náhrady škody však není dle právního řádu u bezdůvodného obohacení možné, aby soud snížil (moderoval) rozsah povinnosti vydat bezdůvodné obohacení. Ani v případě náhrady škody by dle žalobkyň v daném případě nebyly splněny podmínky pro možnost moderace výše náhrady, neboť snížení náhrady je podle ustanovení § 2953 o. z. vyloučeno v případě, že škoda byla způsobena úmyslně. Výluka se přitom vztahuje na úmysl přímý i nepřímý. Žalovaná spáchala úmyslný trestný čin, činem získala neoprávněný majetkový prospěch, a byla si vědoma, že svým jednáním neoprávněně zasahuje do majetkové sféry poškozených, když s následkem v podobě možnosti, že svým jednáním způsobí škodu anebo získá na úkor žalobkyň bezdůvodného obohacení, byla minimálně srozuměna. Pokud soud dále uvedl, že žalobkyně požadovanou částku měnily, jde o tvrzení zcela zavádějící. V trestním řízení zmocněnec poškozených, Česká protipirátská unie, zastupoval daleko větší počet společností, které byly jednáním žalované poškozeny, resp. na jejichž úkor se žalovaná bezdůvodně obohacila, konkrétně kromě žalobkyň a) a b) i poškozené společnosti Bohemia Motion Pictures a.s., Cinemart a.s., HBO Europe s.r.o., HOLLYWOOD C.E., s.r.o., Národní filmový archiv a Urania s.r.o., a to z titulu náhrady škody na ušlém zisku a vydání bezdůvodného obohacení. V tomto (občanskoprávním) řízení se však vydání bezdůvodného obohacení domáhají toliko dvě společnosti poškozené v trestním řízení, a to pouze za část protiprávního jednání žalované, konkrétně žalobkyně a) za bezesmluvní užití 16 děl z celkem 124 různých audiovizuálních děl žalobkyně a), které žalovaná protiprávně užila jednáním pod č. j. ČPU 18094 a 89 různých audiovizuálních děl žalobkyně a), které žalovaná protiprávně užila jednáním pod č. j. ČPU 18061, a žalobkyně b) pak za bezesmluvní užití 18 děl z celkem 109 různých audiovizuálních děl žalobkyně b), které žalovaná protiprávně užila jednáním pod č. j. ČPU 18094 a 102 různých audiovizuálních děl žalobkyně b), které žalovaná protiprávně užila jednáním pod č. j. ČPU 18061. Protiprávním jednáním, které bylo předmětem trestního řízení, žalovaná neoprávněně zasáhla do práv šesti různých poškozených zastoupených Českou protipirátskou unií, a to k celkem 416 různých děl jednáním pod č. j. ČPU 18094 a 340 různých audiovizuálních děl jednáním pod č. j. ČPU 18061. Je proto zřejmé, že částka majetkové újmy, s kterou se těchto šest poškozených připojilo k trestnímu řízení proti žalované, a to ve dvou vyčísleních k různým dílčím protiprávním jednáním žalované, tedy částka 6 116 369 Kč pro jednání vyčíslené pod č. j. ČPU 18094 (ze dne 28. 2. 2019 k č. j. [redacted] Okresního ředitelství policie PČR [redacted] Služba kriminální policie a vyšetřování, OHK) a částka 4 096 003 Kč pro jednání vyčíslené pod č. j. ČPU 18061 (ze dne 25. 10. 2019 k č. j. [redacted] KŘ PČR Královéhradeckého kraje, Územní odbor [redacted] Oddělení hospodářské kriminality), je logicky daleko vyšší, než částka, kterou se v tomto občanskoprávním řízení domáhají toliko dvě z šesti poškozených pro toliko malou část protiprávního jednání s ohledem na počet děl žalobkyň a) a b), které žalovaná protiprávně užila jednáním, které bylo kvalifikováno v předcházejícím trestním řízení jako trestný čin. Částkou 195 000 Kč, kterou soud prvního stupně dále uvádí jako částku, kterou žalobkyně požadovaly, měl soud pravděpodobně na mysli částky, které poškozené nabízely odsouzené (a později žalované) předžalobní výzvou z 9. 12. 2020 jako možné varianty mimosoudního urovnání věci, tedy konkrétně nabízely snížení náhrady majetkové újmy na 155 000 Kč při úhradě najednou nebo na 192 000 Kč při úhradě formou bezúročného splátkového kalendáře až na 10 let, tj. s minimální měsíční splátkou ve výši 1 600 Kč. Zároveň poškozené touto výzvou odsouzenou vyzvaly, aby pro případ, že s žádnou variantou mimosoudního urovnání nesouhlasí, uhradila celou způsobenou majetkovou újmu ve výši 10 212 372 Kč (tj. 6 116 369 Kč plus 4 096 003 Kč). Je samozřejmě na volném uvážení žalobkyň a dalších poškozených, s jakou částkou náhrady se spokojí v případě mimosoudního urovnání.

Společnosti poškozené protiprávním jednáním pachatelů trestných činů, kteří bezesmluvně užívali díla poškozených, se snaží ke každému pachateli přistupovat za rovných podmínek, takže při kalkulaci nabídek podmínek urovnání pečlivě zvažují nejen rozsah protiprávní činnosti škůdce, jeho motiv a zisk, ale i jeho tvrzenou a zjištěnou majetkovou situaci. Z odůvodnění rozhodnutí soudu vůbec nevyplyvá, jak dospěl k závěru, že bezdůvodné obohacení, které žalovaná nabyla bezesmluvním užitím děl každé ze žalobkyn, činí v souhrnu 25 000 Kč, tedy že obvyklá odměna za poskytnutí licence u každé žalobkyn za všechna žalovaná díla činí 12 500 Kč. Soud toliko v bodě 27 odůvodnění konstatuje, že výši nároku určil u každé ze žalobkyn ve výši 25 000 Kč, aniž uvádí jakékoli úvahy, které ho vedly k určení výše nároků právě v této výši. Žalobkyně se tak mohou domnívat, že soud výši nároků takto určil s ohledem na prohlášení právního zástupce žalované při ústním jednání (žalovaná se žádného ústního jednání nezúčastnila), kdy soud vedl strany ke smíru, že žalovaná nezaplatí v žádném případě víc, než 50 000 Kč.

11. Každá ze žalobkyn se dožaduje vydání bezdůvodného obohacení za bezesmluvní užití jiného počtu děl jiného charakteru. Vzhledem k ustanovení § 40 odst. 4 AZ lze mít za to, že soud se domnívá, že obvyklá odměna za udělení licence k užití 16 děl žalobkyně a) jejich zpřístupňováním veřejnosti prostřednictvím teritoriálně neomezené internetové služby činí 12 500 Kč, stejně jako obvyklá odměna za udělení licence k užití 18 děl žalobkyně b) jejich zpřístupňováním veřejnosti prostřednictvím teritoriálně neomezené internetové služby. Takový závěr soudu je však nesprávný, neboť mezi žalovanými díly u obou žalobkyn jsou i novinkové a dokonce předpremiérové tituly, u nichž minimální garance za poskytnutí licence ke zpřístupnění činí, jak žalobkyně prokázaly, obvykle minimálně 15 300 Kč za každé takové dílo, tedy za díla Bajkeři, Esa z pralesa, Pár nenormálních aktivit 2, Valerian a město tisíce planet a Věčně tvá nevěrná žalobkyně a) činí dohromady 75 600 Kč, a bezdůvodné obohacení za bezesmluvní užití těchto děl žalobkyně a) činí 153 000 Kč, a za díla Holky na tahu, Přání k mání a Špindl žalobkyně b) činí 45 900 Kč, a bezdůvodné obohacení za bezesmluvní užití těchto děl žalobkyně b) činí 91 800 Kč. Ani ostatní žalovaná díla, i když se nejedná o novinky a v 6 případech u žalobkyně a) a 7 případech u žalobkyně b) se jedná o díla starší 5 let, nemohou třetí osoby včetně žalované zpřístupňovat bez povinnosti uhradit licenční odměnu, a taková licenční odměna nemůže být nulová nebo v řádu stovek či dokonce jen desítek korun. Pokud žalobkyně samy díla pro koncové zákazníky zdarma zpřístupňovaly ke zhlédnutí (tj. žalobkyně a) dílo Ulovit miliardáře a žalobkyně b) dílo Koží příběh - pověsti staré Prahy), realizovaly zisk za takové zpřístupňování z výnosu reklam, navázaných na možnost zhlédnutí daných filmů. Ani žalobkyně samy však nezpřístupňovaly tato díla formou EST, tedy umožněním stažení trvalé, časově neomezené nehmotné rozmnoženiny díla pro opakovanou konzumaci, jak neoprávněně činila žalovaná. Soud v bodě 26 odůvodnění uvedl, že „předmětná díla jsou k dostání při prodeji v obchodě nebo na internetu za maximálně 100 Kč/dílo, znalec určil cenu obvyklou za jedno stažení částkou 55 Kč“. Toto tvrzení je zavádějící, neboť jak prokázaly poškozené v trestním řízení doloženými ceníky, maloobchodní ceny DVD s rozmnoženinou předmětných děl žalobkyně a) se pohybovaly od 99 Kč do 199 Kč, a maloobchodní ceny DVD s rozmnoženinou předmětných děl žalobkyně b) od 49 Kč do 299 Kč. Určení ceny obvyklé za jedno stažení na částku 55 Kč je také zavádějící, neboť se jedná spíše o nejnižší částku za zhlédnutí díla, nikoli za stažení EST kopie díla. Podle šetření České protipirátské unie činila k 13. 6. 2018 obvyklá (tj. nejčastější) cena za stažení EST kopie 249 Kč za kopii v SD kvalitě, a 329 Kč za kopii v HD kvalitě, a obvyklá cena zhlédnutí pak 79 Kč u novinkových děl a 45 Kč resp. 79 Kč u katalogových děl (minimálně 1 rok po VOD release) v SD resp. HD kvalitě. I když se žalobkyně oprostí od zjevného podsazování částek, za které mohou koneční konzumenti koupit DVD či EST kopii díla, nebo dílo na internetu zhlédnout, není jim zřejmé, proč soud tyto částky uvádí a zda se nějak promítly do jeho úvahy, podle které určil výši nároků. Výše odměny, která by byla v době neoprávněného nakládání s dílem obvyklá za získání licence k užití díla jeho zpřístupňováním na síti internet, kdy kdokoli může mít k němu přístup na místě (tedy i ze zahraničí) a v čase podle své vlastní volby, není srovnatelná s cenou, kterou zaplatí konečný konzument za získání

rozmnoženiny díla nebo za umožnění jednorázového zhlédnutí díla. I laikovi je zřejmé, že odměna za poskytnutí licence k užití díla jeho zpřístupňováním na síti internet je daleko vyšší než cena za jednotlivou dílčí konzumaci, neboť pokrývá mnohočetnou a časem i místem neomezenou konzumaci díla konečnými množstevně neomezenými diváky.

12. Pokud soud ve výroku II. žalobu částečně zamítl, pak podle žalobkyně nijak nespecifikoval, čím se při určení výše náhrady ve smyslu § 136 o. s. ř. řídil, ani jaká výše odměny by byla za získání licence k užití obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem u každého z žalovaných děl. Rozsudek je v tomto smyslu nepřezkoumatelný, neboť nespecifikuje, k jakým dílům a v jaké výši se výrok II. vztahuje.
13. Pokud jde o výrok o nákladech řízení, namítly, že tvrzení soud o tom, že bylo od počátku zjevné, že žalobkyně své nároky vůči žalované od samého počátku značně nadhodnocují a žalovaná musela vynaložit nemalé náklady na ochranu svých práv právě i z důvodu nadhodnocování nároků ze strany žalobkyně, se nezakládá na pravdě, a rozdíl mezi nároky uplatněnými v trestním řízení, tj. 10 212 372 Kč (když soud zjevně nepochopil ani to, že uplatněné částky 6 116 369 Kč a 4 096 003 Kč se vztahovaly ke dvěma různým protiprávními jednáním žalované, když každé navíc v přípravném řízení šetřila jiná součást policie) a částkou uplatněnou v tomto občanskoprávním řízení je způsoben odlišným počtem poškozených v trestním řízení a žalobkyně v tomto občanskoprávním řízení, a různým počtem děl, které byly předmětem trestního řízení a k nimž se vážou nároky, které žalobkyně uplatňuje v tomto občanskoprávním řízení. Konkrétně žalobkyně a) uplatnila v trestním řízení proti žalované nárok na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 4 033 993 Kč za bezesmluvní užití 213 děl z 335 rozmnoženin, a žalobkyně b) uplatnila v trestním řízení proti žalované nárok na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 5 422 055 Kč za bezesmluvní užití 198 děl z 304 rozmnoženin. Poškození před zahájením tohoto občanskoprávního řízení i samy žalobkyně po zahájení řízení tohoto řízení mnohokrát žalované nabízely žalované různé návrhy urovnání, které žalovaná opakovaně odmítala. Kromě variant snížení náhrady majetkové újmy na 155 000 Kč při úhradě najednou nebo na 192 000 při úhradě formou bezúročného splátkového kalendáře až na 10 let, tj. s minimální měsíční splátkou ve výši 1 600 Kč, nabízené žalované všemi poškozenými v trestním řízení předžalobní výzvou ze dne 9. 12. 2020, nabízely žalobkyně a) a b) žalované dne 30. 1. 2023 soudní smír oproti úhradě částky 100 000 Kč najednou, nebo částky 132 000 Kč splátkovým kalendářem na 10 let se splátkou 1 100 Kč měsíčně, a po vynaložení dalších nákladů na úkony tohoto řízení pak dne 9. 2. 2023 soudní smír oproti úhradě částky 110 000 Kč najednou, nebo částky 144 000 Kč splátkovým kalendářem na 10 let se splátkou 1 200 Kč. I tyto nabídky žalovaná odmítla. Toto řízení tedy zavinila žalovaná, když nejprve neoprávněně nakládala s díly žalobkyně a následně opakovaně odmítala nabízené možnosti mimosoudního urovnání a soudního smíru. Žalobkyně navrhly, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
14. Rozsudek ve výroku o nákladech řízení III. napadla odvoláním žalovaná. Namítla, že odůvodnění tohoto výroku obsahuje několik rozporů a takové rozhodnutí není ani spravedlivé. Jestliže soud uzavírá, a to velmi správně, že žalobkyně od počátku řízení zjevně své nároky značně nadhodnocují a žalovaná se již v trestním řízení ke skutku doznala a již na druhém jednání ve věci (4. 1. 2022) navrhla zaplatit žalobkyním naprosto totožnou částku, jakou soud žalobkyním přiznal, pak podle žalované nebyla další jednání nutná. Upozornila i na předvolání ze dne 18. 10. 2021 k jednání na den 23. 11. 2021 (které se potom neuskutečnilo). Navíc soud na návrh účastníků řízení přerušil s tím, že právní zástupce žalobkyně se svými klienty projedná návrh smíru. Místo jakéhokoliv oznámení o výsledku jednání žalobkyně poslední den roční lhůty k přerušení řízení navrhly v řízení pokračovat. Ale co více, během celého roku ke splnění uloženého doplnění jak skutkového, tak důkazního nedošlo. Na další nařízené jednání dne 9. 2. 2023 se strana žalobkyně nedostavila bez omluvitelného důvodu, v den jednání zaslaly žalobkyně písemnost, která se však jen těžko dá

pokládat za splnění výzvy soudu. Další jednání dne 30. 3. 2023 bylo také zbytečné, neboť žalovaná stále nabízela částku 50 000 Kč a žalobkyně bez jakékoliv reakce na výzvy soudu se domnívaly, že cestou přímého kontaktu se žalovanou (bez právních zástupců) za použití tvrzení způsobilých vyvolat u žalované existenční obavy se snažily vymoci částku trojnásobnou. O smíru se opět nejednalo. Další jednání bylo nařízeno na den 22. 6. 2023 a žalobkyně soudu doručily obsáhlou písemnost o 14 stranách, kterou právní zástupce žalované převzal dne 21. 6. ve 12:47 hod. Na druhou stranu jen podle advokátního tarifu by žalovaná měla zaplatit za právní zastupování částku 109 146,84 Kč. Podle žalované za takového stavu a u vědomí toho, že se žalobkyně ani nesnažily svá žalobní žádání upravit, nebylo na místě aplikovat § 150 o. s. ř. Navrhla odvolacímu soudu, aby změnil výrok III. napadeného rozsudku a rozhodl o povinnosti žalobkyň nahradit jí náklady řízení podle poměru úspěchu ve věci.

15. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212a odst. 4 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyň proti výroku I. je třeba jako nepřijatelné odmítnout, pokud jde o napadený výrok II., nejsou předpoklady pro potvrzení, ale ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně.
16. Pokud jde o odvolání žalobkyň proti výroku I. rozsudku (žalobkyně se výslovně odvolaly proti rozsudku v celém jeho rozsahu), pak tímto výrokiem bylo žalobě částečně vyhověno. Lze připomenout, že kromě objektivní přípustnosti odvolání, vymezené v § 201 o. s. ř. s výjimkami taxativně vymezenými v § 202 o. s. ř., která není spjata s konkrétním účastníkem, je třeba zkoumat ještě tzv. přípustnost subjektivní, tedy otázku, kdo je oprávněn odvolání podat. Takové oprávnění má účastník, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá újma. Při posuzování subjektivní legitimace je třeba vycházet z výroku napadeného rozhodnutí a případnou újmu posuzovat pouze z procesního hlediska. Rozhodnutím, kterým bylo žalobkyním vyhověno, nemohla být žalobkyním způsobena v jejich právech žádná újma a nelze proto než uzavřít, že žalobkyně nejsou subjektivně oprávněny podat proti výroku I. napadeného rozsudku odvolání. Odvolací soud proto podle § 218 písm. b) o. s. ř. odvolání žalobkyň proti výroku I. odmítl.
17. Pokud jde o odvolání žalobkyň napadený výrok II. rozsudku, jím soud prvního stupně částečně žalobu zamítl, konkrétně zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni a) 391 576 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení a žalobkyni b) 443 648 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení. Jak uvedeno shora, tyto nároky (resp. s přičtením částek přiznaných soudem prvního stupně ve výroku I. rozsudku, který nebyl napaden odvoláním žalované) žalobkyně jako nabyvatelky výhradních licencí ke sdělování ke sdělování audiovizuálních děl veřejnosti prostřednictvím internetu uplatnily z titulu vydání paušalizovaného bezdůvodného obohacení ve smyslu § 40 odst. 4 AZ za neoprávněné zpřístupnění chráněných děl veřejnosti žalovanou v období od 9. 10. 2013 do 13. 8. 2018 prostřednictvím serveru [REDAKCE] za což byla žalovaná pravomocně trestně odsouzena.
18. Je třeba připomenout, že rozhodnutím o vině je soud v tomto řízení vázán dle § 135 odst. 1 o. s. ř. Dále je třeba uvést, že na rozdíl od obecné úpravy (podle obecných ustanovení o. z.) v případě nároku na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 40 odst. 4 AZ není třeba prokazovat skutečnou výši bezdůvodného obohacení, ale pouze doložit výši obvyklé odměny za získání licence v rozhodné době a vynásobit ji dvěma. Komentář k tomu uvádí (Jan Kříž, Irena Holcová, Jiří Kordač, Veronika Křesťanová: Autorský zákon - komentář a předpisy související, 2. aktualizované vydání podle stavu k 1. 9. 2005, Linde Praha, str. 146), že jde o speciální „sankční“ ustanovení k obecné úpravě obsažené ve zvláštních předpisech a povinnost k vydání bezdůvodného obohacení má tak i represivní význam. Podobné hodnocení obsahuje i komentář autorů Ivo Telece a Pavla Tůmy (Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon. Komentář. 1. vydání. Praha - C. H. Beck 2007, str. 435). Možnost stanovit bezdůvodné obohacení jako paušální částku vůči tomu, kdo neoprávněně

nakládal s dílem, aniž k tomu získal potřebná oprávnění, je založena nejen na splnění procesní povinnosti tvrdit výši „obvyklé (pod)licenční odměny“, ale rovněž na splnění povinnosti takové tvrzení označenými důkazy prokázat.

19. Postup, který soud prvního stupně pro určení výše bezdůvodného obohacení zvolil, tedy podle vlastní úvahy ve smyslu § 136 o. s. ř., není v daném případě přípustný. Aplikovat citované ustanovení totiž lze pouze v případě, kdy lze výši nároku zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo nelze-li ji zjistit vůbec. To v projednávané věci nenastalo. Žalobkyně, jak z obsahu žaloby vyplývá, tvrdí, že jejich (jako držitelů výhradních licencí) obvyklá odměna (její jednonásobek) za užití předmětných děl se skládá ze dvou složek, z nichž žádají (zahrnuly do jednonásobku) jen jednu - minimální garanci, jež musí být zájemci uhrazena vždy předem bez ohledu na to, zda vůbec a v jakém rozsahu potom licenčního oprávnění využijí, přičemž druhou (podílovou) složku nežadají. Kalkulují proto nárok ve výši nejnižší obvyklé ceny licence podle průměrné minimální garance. Je tak zjevné, že i bez potřeby znaleckého zkoumání je možné o uplatněných nárocích rozhodnout. To ovšem za současného splnění povinnosti (shora uvedené) tvrdit a prokázat aktivní věcnou legítimaci ke každému z chráněných děl a povinnosti tvrdit a prokázat výši minimální garance ve vztahu ke každému z chráněných děl. V tomto ohledu lze poukázat na to, že například v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 30 Cdo 5429/2014, Nejvyšší soud ve vztahu ke zjištění obvyklé licenční odměny za neoprávněné užití autorských práv poukázal na možnost jejího stanovení s odkazem na platby získané poškozeným poskytovatelem autorských práv od oprávněných (dalších) uživatelů práv, neboť právě takto reálně dosažená cena plnění může v konkrétních případech nejlépe charakterizovat pojem obvyklosti. Ve vztahu k soudem prvního stupně učiněné úvaze o výši nároku je nadto třeba zmínit, že tato vychází z absurdního předpokladu o neúčelnosti úplatného poskytování práv ke sdělování děl veřejnosti za situace, kdy tyto díla lze bezúplatně v online prostředí shlédnout, bez ohledu na skutečnost, že jde o následek protiprávního jednání osob, které díla zpřístupnily bez souhlasu majitelů práv. Navíc tato úvaha vychází pouze z domněnek a spekulací soudu prvního stupně.
20. S ohledem na shora uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219a odst. 2 o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku II. a v souvisejícím výroku III. zrušil a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V něm soud prvního stupně bude postupovat ve shora naznačeném směru, žalobkyně postupem podle § 118a o. s. ř. poučí o povinnosti splnit procesní povinnosti a o uplatněném nároku znovu rozhodne.
21. V novém rozhodnutí o věci samé rozhodne soud prvního stupně i o nákladech tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Praha 17. září 2024

Mgr. Jiří Čurda v.r.
předseda senátu

